

Gizon basatia

Duela urte asko, urrutiko erreinu batean, errege boteretsu eta jakintsu bat bizi zen, seme bat zuena, printze oso bitxi eta ausarta. Mutila gazteluan bizi zen, luxuz inguratuta, baina gehien gustatzen zitzaiona lorategietan zehar korrika egitea eta erreinuaren ondoan hedatzen zen baso misteriotsuaren ondoan jolastea zen.

Baina baso honek denek ezagutzen eta beldurtzen zuten sekretu bat ezkutatzen zuen: Gizon Basatia. Esaten zuten izaki erraldoia zela, burutik oinetara ilez estalita, begi distiratsuak eta indar izugarria zituena. Herrikoek azaldu zuten izaki hori basoan gehiegi sartzen zirenak eramaten zituela, eta horregatik inor ez zela ausartzen harengana hurbiltzera.

Egun batean, erregearen soldaduek Gizon Basatia harrapatzea lortu zuten. Soka askorekin eta ahalegin handiz, gaztelura eraman eta burdinazko kaiola handi batean giltzapetu zuten. Denek beldurrez begiratu zioten, baina isilik geratu zen, begi tristeekin.

Printzea, jakin-minez, hurbildu zitzaion. Inoiz ez zuen horrelako gizonik ikusi. Ez zuen munstro baten itxura... izaki desberdin bat besterik ez. Bakarrik geratu zenean, Basatiak ahots sakon baina leun batez hitz egin zuen:

—Haur, ateratzen uzten banauzu, gauza zoragarriak irakatsiko dizkizudala hitz ematen dizut.

Printzeak zalantza egin zuen. Bazekien bere aita oso haserre egongo zela askatzen bazuen... baina barrutik sentitzen zuen gizon hau ez zela txarra. Beraz, pixkanaka, eskua luzatu eta kaiolaren atea ireki zuen.

Une horretan, Basatiak jauzi egin zuen, printzeari eskua hartu eta basora joan zen korrika. Mutilak ez zuen oihu egiteko denborarik izan! Baina, harrigarria bada ere, ez zuen beldurrik. Basatiak ez zion minik egin, basora eraman zuen, non argia zuhaitz erraldoien artetik iragazten zen eta dena magiaz beteta zirudien.

Egun hartatik aurrera, printzea basoan bizi izan zen berarekin. Basatiak naturaren sekretuak irakatsi zizkion: nola sentitu haizea ekaitza zetorren jakiteko, nola hitz egin animaliekin, nola aurkitu janaria eta ura, eta nola izan sendo eta ausarta arma edo aberastasunen beharrik gabe.

Denborarekin, printzea gazte altu, sendo eta jakintsu bihurtu zen. Baina barrutik, oraindik ere faltan botatzen zituen bere aita eta gaztelua. Egun batean, basoaren ertzetik hirirantz begira, esan zuen:

—Nire erreinura itzuli nahi dut.

Basatiak irribarrez begiratu zion eta erantzun zion:

—Prest zaude. Baina gogoratu: inoiz laguntza behar baduzu, nire izena deitu besterik ez duzu egin behar.

Printzea itzuli zen, baina gaztelura iritsi zenean, inork ez zuen ezagutu. Hosto eta animalien larruz egindako arropak zeramatzan soinean, eta basoko beste basati bat zirudien. Inork ez zion sinetsi

printzea zela esan zuenean.

Baina laster txapelketa handi bat antolatu zen gazteluan, non zaldun onenek borrokatuko zuten beren indarra eta trebetasuna frogatzeko. Printzeak, orain naturaren eta borrokaren sekretu guztiak ezagutzen zituenak, parte hartu zuen bertan. Arintasun handiz, beste zaldun guztiak garaitu zituen. Inork ez zuen inoiz hain indartsu eta trebea zen norbait ikusi!

Erregeak gazte ausart hura ikusi eta begietara begiratu zionean, dena ulertu zuen. Begi horiek... bere semearenak ziren! Emozioz negarrez, erregeak besarkatu egin zuen eta printzeak bere abentura guztiak kontatu zizkion.

Orduan, erregeak ulertu zuen Basatia ez zela munstro bat, baizik eta ikasgai handiak eman zizkion izaki jakintsu bat. Ordutik, inork ez zuen berriro atzetik jarraitu, eta printzeak justiziaz, naturarekiko maitasunez eta askatasunarekiko maitasunez erreinatu zuen.

Eta hona hemen txakur bat, hona hemen katu bat, istorio hau amaitu da dagoeneko!